

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 stycznia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w XII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Marzena Tomczyk – Zięba

Protokolant: stażysta Kacper Kalisz

z udziałem Prokuratora Joanny Jarzęckiej–Grzeszczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 stycznia 2023 r.

sprawy:

K. A., córki T. i K. z domu Z., urodzonej w dniu (...) w T.,

oskarżonej o to, że:

w dniu 7 sierpnia 2022 r. w W., przy ul. (...) w W. przed Pałacem (...) publicznie znieważyla Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej – Andrzeja Dudę w ten sposób, że podczas zgromadzenia publicznego (...) zawiesiła na swojej szyi kartkę A4, na której znajdował się napis określający urzędującego Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej słowem powszechnie uważanym za wulgarne,

tj. o czyn z art. 135 § 2 k.k.

orzeka

- oskarżoną K. A. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 135 § 2 k.k. skazuje ją, a na podstawie art. 135 § 2 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza jej karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł (dziesięciu złotych);
- na podstawie art. 37a § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 8 k.k. w zw. z art. 43b k.k. orzeka wobec oskarżonej K. A. środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez zamieszczenie jego treści na stronie internetowej sądu przez okres 1 (jednego) miesiąca;
- na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonej K. A. z tytułu opłaty sądowej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł (stu złotych) i obciąża ją kosztami postępowania w kwocie 70 zł (siedemdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	XII K 198/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych			

oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	K. A.	w dniu 7 sierpnia 2022 r. w W., przy ul. (...) w W. przed Pałacem (...) publicznie znieważyla Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej – Andrzeja Dudę w ten sposób, że podczas zgromadzenia publicznego (...) zawiesila na swojej szyi kartkę A4, na której znajdował się napis określający urzędującego Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej słowem powszechnie uważanym za wulgarne, tj. o czyn z art. 135 § 2 k.k.	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W niedzielę 7 sierpnia 2022 r. po południu, przy ul. (...) w W. bezpośrednio przed Pałacem (...) w trakcie zgromadzenia, którego przewodniczącą była M. R., biorąca udział w zgromadzeniu K. A. miała zawieszoną na szyi kartkę A4 z napisem(...) (k. 2). Przebywający na miejscu zgromadzenia patrol funkcjonariuszy Policji zwrócił na powyższy fakt uwagę przewodniczącej zgromadzenia M. R.. Po rozmowie z funkcjonariuszami Policji M. R. podeszła do K. A.. Następnie K. A. po rozmowie z przewodniczącą zgromadzenia odeszła od samego zgromadzenia, wciąż pozostając w pobliżu Pałacu (...) i zmieniła ww. kartkę A4 na kartkę z napisem (...) (k. 4).</p>	<p>częściowo wyjaśnienia K. A.</p>	<p>36v 81v-82v</p>	
<p>pismo z (...) W.</p>	<p>23-24</p>		
<p>zeznania A. D. (2)</p>	<p>13v-14 83v-84</p>		
<p>zeznania M. R.</p>	<p>26v-27 83-83v</p>		
<p>wydruki zdjęć</p>	<p>2, 4</p>		

protokół oględzin płyty z nagraniami	16-18 10		
W dniu 7 sierpnia 2022 r. K. A. miała wydane wobec siebie dwa nieprawomocne wyroki, jeden skazujący, w którym sąd odstąpił od wymierzenia kary, natomiast drugi warunkowo umarzający postępowanie karne za czyny z art. 222§1 k.k. i art. 226§1 k.k.	informacja z Krajowego Rejestru Karnego	76-77	
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	K. A.	Czyn z art. 135 § 2 k.k. (jw. w 1.1.1)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
K. A. zawieszając na szyi wskazane w sekcji 1.1.1. kartki A4 nie zniwazyła Prezydenta RP, gdyż w Polsce 37.004 osób nosi takie same nazwisko jak urzędujący Prezydent. Ponadto, przygotowana kartka z nazwiskiem (...) mogła dotyczyć innej osoby publicznej – P. D. – przewodniczącego (...). Zawieszona na szyi K.	dowody wskazane w sekcji 1.1.1.	karty wskazane w sekcji 1.1.1.	

A. kartka z wulgarnym określeniem nie odnosiła się do Prezydenta Andrzeja Dudy.			
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1.	częściowo wyjaśnienia K. A.	Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej K. A. jedynie w zakresie, w którym oskarżona wskazała, że w dniu 7 sierpnia 2022 r. była na miejscu zdarzenia, miała zawieszoną na szyi m.in. kartkę z wcześniej wymienionym napisem, gdyż wyjaśnienia oskarżonej są w tym zakresie spójne, logiczne oraz korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, na podstawie którego został ustalony stan faktyczny. Ponadto oskarżona w trakcie rozprawy okazała kartkę z tożsamym napisem (...) wskazując, że jest to sama kartka, którą miała w dniu 7 sierpnia 2022 r.	
zeznania A. D. (2)	Zeznania funkcjonariusza Policji biorącego udział przy zabezpieczeniu zgromadzeń cyklicznych pod Pałacem (...) w W., Sąd uznał za wiarygodne, albowiem są one spójne,		

wewnętrznie niesprzeczne oraz korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. A. D. (2) zeznał przede wszystkim o przebiegu zdarzenia w dniu 7 sierpnia 2022 r. pod Pałacem (...), opisał zachowanie oskarżonej K. A., którą znał, wskazał, że zwrócił uwagę organizatorce zgromadzenia (M. R.) na treść zapisaną na kartce zawieszanej na szyi oskarżonej, która to organizatorka następnie poszła porozmawiać z oskarżoną. W swoich depozycjach świadek podniósł, że po rozmowie oskarżonej z organizatorką zgromadzenia, K. A. odeszła kawalek od samego zgromadzenia i zmieniła kartkę wywieszoną na szyi na bardzo podobną kartkę, ale z innym zapisem, lecz o tym samym znaczeniu. Z zeznań świadka wynika, że widział osobiście wulgarne słowa zapisane na kartce, nie zostało to przez niego zarejestrowane gdyż nie posiadał kamery nasobnej.

Oceniając zeznania świadka A. D. (2), Sąd wziął pod uwagę, że jest to osoba obca dla oskarżonej, w żaden sposób nie zaangażowana osobiście w sprawę ale relacjonująca zdarzenie z racji wykonywania obowiązków służbowych. Na obiektywizm świadka wskazuje chociażby okoliczność, że pytany na

	<p>rozprawie przez obrońcę, świadek zaprzeczył aby ustalił na miejscu zdarzenia, że tabliczka, którą posiadała oskarżona dotyczyła Prezydenta Andrzeja Dudy, zaprzeczył aby słyszał, że oskarżona coś mówiła czy krzyczała do Prezydenta. Jednak z uwagi na to, że na kartce było nazwisko Prezydenta i oskarżona stała pod Pałacem (...), zdecydował się przekazać materiały dalej celem poddania ich ocenie prawno – karnej.</p>	
<p>zeznania M. R.</p>	<p>Sąd uznał za wiarygodne zeznania przewodniczącej zgromadzenia (...) M. R., albowiem są one spójne i wewnętrznie niesprzeczne, a także korespondują one z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Świadek przede wszystkim potwierdziła, że K. A. była na miejscu zdarzenia 7 sierpnia 2022 r., wskazała jakie kartki miała wywieszane na szyi oskarżona. Wprawdzie świadek nie pamiętała czy tego dnia rozmawiała z K. A. oraz weryfikowała kogo dotyczą te kartki, nie mniej jednak wskazała jaki był cel zgromadzenia i kogo dotyczył, jakie hasła były podnoszone.</p>	
<p>protokół oględzin płyty z nagraniami oraz wydruki zdjęć</p>	<p>W oparciu o prawidłowo dokonaną i utrwaloną protokolarnie czynność oględzin płyty z nagraniami wraz ze</p>	

	<p>wskazanym pozostałym materiałem dowodowym, Sąd ustalił stan faktyczny w sprawie. Autentyczność i rzetelność protokołu nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu. Ponadto wskazane wydruki zdjęć potwierdziły, w korelacji z zeznaniami świadków, protokołem oględzin nagrania z płyty oraz wyjaśnieniami oskarżonej, treść wywieszonych przez oskarżoną na swojej szyi hasel.</p>	
pismo z Urzędu (...) W.	<p>Na podstawie wskazanego dokumentu, a także innych dowodów, Sąd potwierdził fakt organizacji zgromadzenia (...), której uczestnikiem była K. A., a przewodniczącą M. R. w dniu 7 sierpnia 2022 r. pod Pałacem (...).</p>	
informacja z Krajowego Rejestru Karnego	<p>Na podstawie wskazanego dokumentu, Sąd ustalił, iż K. A. jest osobą karaną, uprzednio został wydany wobec niej wyrok skazujący, w którym Sąd odstąpił od wymierzenia kary oraz wyrok warunkowo umarzający postępowanie karne.</p>	
<p>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</p>		

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	częściowo wyjaśnienia K. A.	<p>Sąd uznał wyjaśnienia K. A., w którym oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzuczonego jej czynu i stwierdziła, że wywieszając na szyi kartki ze wskazanymi wcześniej zwrotami, nie miała zamiaru obrażenia Prezydenta RP Andrzeja Dudy, za niewiarygodne, gdyż nie mogą utrzymać się one w konfrontacji z zebrany materiał dowodowy, doświadczeniem życiowym oraz logicznym rozumowaniem, albowiem wyjaśnienia oskarżonej są nielogiczne, wewnętrznie sprzeczne, a fragmentami nawet absurdalne. Oskarżona w postępowaniu przygotowawczym, po przedstawieniu jej zarzutu znieważenia Prezydenta RP Andrzeja Dudy wskazała, że nie rozumie zasadności zarzutu, albowiem podała: „jak można ch*** obrazić ch****” (k. 36v zdanie drugie wyjaśnień oskarżonej). Wyjaśnienia te oskarżona potwierdziła podczas przesłuchania przed Sądem. Natomiast w postępowaniu jurysdykcyjnym, oskarżona wskazała, że w Polsce jest 37.004</p>	

		osób z nazwiskiem Duda, zatem wywieszono kartki i znajdujące się na nich napisy nie musiały dotyczyć urzędującego Prezydenta RP, a mogły dotyczyć innej osoby, np. P. D. – przewodniczącego (...). Wyjaśnienia oskarżonej w powyżej wskazanym zakresie są nie dość, że wewnętrznie sprzeczne, to nie mogą być uznane za wiarygodne, przez ich niekonsekwencję oraz brak spójności, a także z uwagi na okoliczności sprawy – przede wszystkim miejsce popełnienia przez oskarżoną przestępstwa oraz sam cel zgromadzenia jakim było zwrócenie uwagi urzędującemu Prezydentowi na łamanie – zdaniem uczestników zgromadzenia – przepisów Konstytucji.	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1.	K. A.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

Zgodnie z art. 135 § 2 k.k. odpowiedzialności karnej podlega osoba, która publicznie znieważa Prezydenta

Rzeczypospolitej Polskiej. Przedmiotem ochrony wskazanego przepisu jest powaga i niezakłócone funkcjonowanie organu państwa – Prezydenta, a w szczególności –godność i dobre imię osoby pełniącej funkcję Prezydenta. Przez znieważenie należy rozumieć wszelkie zachowania sprawcy, które w sposób demonstracyjny wyrażają pogardę dla innej osoby, a w szczególności mają poniżyć jej godność osobistą i sprawić, by poczuła się dotknięta lub obrażona (postanowienie SN z 7.05.2008 r., III KK 234/07, OSNKW 2008/9, poz. 69). Znieważenie może być dokonane słowem, pismem, drukiem, wizerunkiem (np. karykaturą), a nawet gestem (Stefański, Zniewaga, s.179). W praktyce najczęściej znieważające zachowanie przybiera formę słowną, kiedy sprawca posługuje się wulgaryzmami, słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, czy to w formie ustnej, czy pisemnej.

Na gruncie przedmiotowej sprawy, nie ulega wątpliwości, iż oskarżona swoim czynem wypełniła znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 135

§ 2 k.k. Oskarżona K. A. w dniu 7 sierpnia 2022 r. przygotowała sobie kartki A4 z hasłami znieważającymi Prezydenta RP Andrzeja Dudę, stanowiącymi wulgaryzmy, słowa obelżywe, a następnie wywiesiła je sobie na szyi podczas trwającego zgromadzenia pod Pałacem (...) na (...) (...), czyli miejscem oficjalnego urzędowania Prezydenta RP. Miało to miejsce w porze dziennej, w niedzielę, a więc wtedy gdy przemieszcza się tam bardzo dużo ludzi, w tym obcokrajowców. Chociaż oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, to z uwagi przede wszystkim na treść pierwszych wyjaśnień oskarżonej, a także miejsce, w którym oskarżona prezentowała hasła, w ocenie Sądu, jej wina nie budzi żadnych wątpliwości. K. A. rozumiała znaczenie prawne przepisu, który złamała, gdyż nie jest osobą nieporadną, ma wyższe wykształcenie prawnicze, a nadto wykonywała wcześniej zawód lektorki.

Z uwagi na oparcie swojej argumentacji podczas mowy końcowej przez obrońcę oskarżonej na orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawach dotyczących znieważenia głów państw

(vide: wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 14 marca 2013 r. sygn. 26118/10 – EON v. Francja; wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 19 października 2021 r. sygn. 42048/19 – V. Ş. v. Turcja) sygnatariuszy Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, należało w ocenie Sądu, w niniejszej sprawie zwrócić uwagę na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 lipca 2011 r., sygn. akt P 12/09, który orzekł, że art. 135 § 2 k.k. jest zgodny z art. 54 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 10 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

W uzasadnieniu wyroku, Trybunał Konstytucyjny podniósł, że penalizacja czynu publicznego znieważenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w żaden sposób nie wpływa na ograniczenie prawa do krytyki działalności organów państwa. Za Trybunałem Konstytucyjnym wskazać należy, że powyższe prawo jest podstawowym elementem swobodnej debaty publicznej, która z natury rzeczy koncentruje się na sprawach związanych z funkcjonowaniem instytucji publicznych, obejmuje swym zasięgiem

przede wszystkim działania osób pełniących funkcje publiczne i podejmujących istotne decyzje dla szerszych grup społecznych. Zatem przedmiot debaty publicznej stanowi przede wszystkim rzeczywiste funkcjonowanie aparatu państwa, które może podlegać ocenie dokonywanej przez uczestników tej debaty. Jednakże okazywanie pogardy za pomocą obraźliwych lub poniżających sformułowań (ewentualnie gestów), które nie podlegają kwalifikacji w kategoriach prawdy i fałszu, nie służy prezentowaniu wspomnianych ocen funkcjonowania instytucji publicznych. (O istocie zniewagi vide: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 października 2006 r., sygn. P 3/06) „istota zniewagi nie polega na merytorycznej wypowiedzi oceniającej właściwości lub postępowanie danej osoby, opartej na faktach istniejących lub domniemywanych, ale na wypowiedzi uchybiającej godności osobistej ze względu na jej formę, a nie treść”. Nie można uznać zatem zniewagi za element dopuszczalnej krytyki Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, gdyż prawo do krytyki tego organu obejmuje wypowiedź swobodną

jedynie co do treści, a nie formy (w szczególności obraźliwej lub poniżającej). Tymczasem odpowiedzialność karna za czyn opisany w art. 135 § 2 k.k. nie jest związana z treścią wypowiedzi, lecz z jej formą, mającą charakter znieważający. Celem ochrony art. 135 § 2 k.k. jest więc przeciwdziałanie takiemu rodzajowi "krytyki", który polega na zastępowaniu, z powołaniem się na wolność słowa, argumentów merytorycznych – zniewagami, które nie mogą być standardem akceptowanym w demokratycznym państwie. Zatem art. 135 § 2 k.k. nie mieści się w kategoriach ograniczeń prawa do krytyki podmiotów publicznych, a tym samym nie stanowi ingerencji w swobodę debaty publicznej. Zniewaga nie zmierza do skrytykowania działalności lub cech jakiegoś podmiotu, ale bezpośrednio do wyrządzenia krzywdy w zakresie jego godności osobistej.

KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. A.	1.	1.	Zgodnie z treścią art. 135§2 k.k. kto publicznie znieważa Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 37a§1 k.k. jeżeli przestępstwo jest zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, a wymierzona za nie kara pozbawienia wolności nie byłaby surowsza od roku, sąd może zamiast tej kary orzec karę ograniczenia wolności nie niższą od 3 miesięcy albo grzywnę nie niższą od 100 stawek dziennych, jeżeli równocześnie orzeka środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek. Wymierzając oskarżonej K. A. karę grzywny zamiast kary pozbawienia wolności, którą przewiduje przepis art. 135§2 k.k., Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., mając na względzie, aby dolegliwość wymierzonej kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu oraz brała pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonej,

a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzając karę, sąd uwzględnił również sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Sąd uznał, że stopień winy oskarżonej jest znaczny, gdyż oskarżona, idąc na zgromadzenie, przygotowała się do popełnienia przestępstwa, wcześniej sporządzając odpowiednie hasło zawierające słowo powszechnie uznawane za wulgarnie, a z okoliczności sprawy wskazanych wcześniej, nie ma żadnych wątpliwości wobec kogo skierowane były te słowa, nie miała także ograniczonej w jakimkolwiek stopniu zdolności rozpoznania znaczenia czynu, czy pokierowania swoim postępowania, a tym bardziej zniesionej poczytalności. Nie może

budzić wątpliwości również to, że stopień społecznej szkodliwości znieważenia Prezydenta RP, której oskarżona się dopuściła jest znaczny.

Wymierzając oskarżonej karę, Sąd miał na uwadze także jej motywację oraz sposób zachowania. W ocenie Sądu, z uwagi na okoliczność, iż oskarżona zignorowała uwagi funkcjonariuszy policji (przekazane jej przez organizatorkę zgromadzenia), jedynie zmieniając literalny zapis słowa uważanego powszechnie za wulgarne (na co była także przygotowana, gdyż nowy napis miała także sporządzony), świadczy o lekceważącym podejściu do wagi popełnionego czynu.

Biorąc pod uwagę warunki i właściwości osobiste oskarżonej, podnieść należało, że K. A. jest emerytką, a w momencie popełnienia czynu nie była osobą prawomocnie karaną, jednakże należy zwrócić uwagę na okoliczność, iż w momencie popełnienia przypisanego jej czynu były już wcześniej wobec niej wydane dwa wyroki nieprawomocne za podobne przestępstwa (obecnie prawomocne).

Kara grzywny zgodnie z treścią art. 33 § 1 i 3 k.k. może być orzeczona

w wymiarze od 10 do 540 stawek dziennych (w przedmiotowej sprawie od 100 stawek), przy czym wysokość jednej stawki dziennej nie może być niższa od 10 zł ani przekraczać 2000 zł, a ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe

W świetle powyższego, zdaniem Sądu, wymiar kary 100 stawek grzywny przy ustaleniu jednej stawki w wysokości 10 zł jest odpowiednią i sprawiedliwą karą wobec oskarżonej K. A.. Podnieść należy przede wszystkim, że jest to najniższy wymiar kary grzywny jaki Sąd mógł w przedmiotowej sprawie orzec. Nie sposób uznać, aby wymiar kary za popełnione przestępstwo przez oskarżoną był niesprawiedliwy, bądź przekraczał stopień winy czy stopień społecznej szkodliwości. Wysokość stawki dziennej została dostosowana do możliwości zarobkowych oskarżonej. Oskarżona jest emerytką, jest uprawniona do świadczeń emerytalnych i jest w stanie ponieść zobowiązania finansowe wynikające z wyroku. W takiej sytuacji wprost należy stwierdzić, że kara wymierzona oskarżonej

			<p>jest względnie niska. Kara ta spełnia jednak, w ocenie Sądu, cele w zakresie indywidualnego oddziaływania na sprawcę, jak i prewencji generalnej. W ocenie Sądu, wymierzona kara uzmysłowi oskarżonej nieopłacalność popełniania przestępstw i skutecznie powstrzyma ją od tego na przyszłość, gdyż orzeczona kara powinna mieć także wychowawcze oddziaływanie na sprawcę.</p> <p>Jednocześnie, Sąd nie orzekł wobec K. A. kary ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne (zamiast kary pozbawienia wolności), z uwagi na właściwości i warunki osobiste oskarżonej – przede wszystkim wiek oskarżonej, gdyż kierując się dyrektywą wskazaną w art. 58 § 2a k.k. w sprawie zachodzi uzasadnione przekonanie, że w przypadku wymierzenia jej takiej kary oskarżona nie wykonałaby nałożonego na nią obowiązku.</p>
K. A.	1.	2.	<p>Zgodnie z art. 37a § 2 k.p.k. w razie skazania na karę grzywny zamiast kary pozbawienia wolności, Sąd obligatoryjnie orzeka środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek. W</p>

			przedmiotowej sprawie, Sąd orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości na okres 1 miesiąca, gdyż uznał to za celowe z uwagi na kwestię społecznego oddziaływania skazania za tego rodzaju przestępstwo.
Inne ROZSTRZYGNIĘCIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
-----	-----	-----	-----
inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			

7. Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

3.	<p>W przypadku skazania w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. W związku z powyższym, Sąd obciążył oskarżoną K. A. kosztami postępowania w sprawie w kwocie 170 zł. Na zasądzoną kwotę składają się: opłata sądowa w kwocie 100 zł (art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych), koszty poniesione w postępowaniu przygotowawczym w wysokości 50 zł (30 zł – informacja o karalności oskarżonej i 20 zł – ryczałt za doręczanie pism), a także koszty poniesione w toku postępowania sądowego w postaci ryczałtu za doręczanie pism – 20 zł.</p>	
Podpis		
Marzena Tomczyk-Zięba		